

[Boligministeren.]

spørgsmålet om vurdering af erstatnings-sagen.

Jeg anså finansudvalget for frit stillet, finansudvalget kunne sige ja eller nej. Sagde finansudvalget nej, måtte boligministeriet naturligvis mobilisere en anden løsning. Under det sidste møde i finansudvalget udtalte jeg i øvrigt, at det var min opfattelse, at staten ikke var erstatningspligtig.

Hr. Lysholt Hansen udtalte om undersøgelsen, at den havde fået en karakter, så den skulle være rettet mod embedsmændene. Det har bestemt ikke været hensigten, og jeg vil her gerne henvide til, hvad jeg skrev til finansudvalget; det har været offentliggjort. Efter det sidste møde i finansudvalget gav jeg et referat, som er dateret den 2. oktober, og heri understregede jeg, at beslutningen om undersøgelsen ikke skulle tages som udtryk for, at jeg var af den opfattelse, at der hermed kunne kastes mistanke på embedsmænd. Jeg tilføjede, at dette efter min bedømmelse af sagen hverken ville være rigtigt eller retfærdigt.

Jeg vil også gerne sige, at jeg over for finansudvalget dengang udtrykte beklagelse over de uheld og fejl, der er konstateret i sagen. Men jeg tilføjede, at der for mig ikke var tvivl om, at embedsmændene, som har arbejdet under et voldsomt tidspres, alene har været opfyldt af ønsket om at tilvejebringe en løsning, så kildeskatten i overensstemmelse med folketingets beslutning kunne træde i kraft den 1. januar 1970, og at den løsning, man nåede frem til — alt taget i betragtning og ved bedømmelse af de foreliggende muligheder, skattedepartementets ønsker og tidsfaktoren — var den eneste mulige, hvis kildeskatten ikke skulle forsinkes. Denne bedømmelse anlægger jeg stadig, også efter offentliggørelsen af kommissionsdomstolens beretning.

Formanden: Efter anmodning skal jeg her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Mødet genoptages i dag kl. 17.40.

Mødet udsat kl. 16.52.

Mødet genoptaget kl. 17.40.

Formanden: Jeg skal efter anmodning på ny udsætte mødet. Det genoptages kl. 18.

Mødet udsat kl. 17.41.

Mødet genoptaget kl. 18.

Forhandlingen genoptoges.

K. Axel Nielsen: På statsministerens og justitsministerens udtalelser kan jeg forstå, at regeringen på ny vil frifinde boligministeren. Den vurdering, vi har ønsket, vil regeringen altså ikke tillade. Efter min opfattelse kan hverken regeringen eller boligministeren være tjent hermed. Tilbage vil stå indtrykket af, at der altså var noget, der ikke måtte blive undersøgt og vurderet. Det er ikke en værdig holdning for regeringen.

Henvisningen til, at folketinget på grundlag af beretningen kan foretage en bedømmelse, er ikke rimelig. Jeg har allerede tidligere påvist, at beretningen indeholder en lang, lang række henvisninger til bilag, som folketinget ganske simpelt ikke kender. Det er ikke muligt at læse denne beretning med udbytte, når man ikke kender dette bilagsmateriale, og det er ikke mangfoldiggjort. Den, der har haft lejlighed til at se dette bilagsmateriale — hvad jeg har — vil give mig ret i, at kun med dette bilagsmateriale får beretningen mening.

Statsministerens erklæring herom er en manøvre, der har til formål at lade boligministeren slippe for vurdering. Om jeg begriber, at boligministeren vil finde sig i at redde skindet på denne måde! Hvis boligministeren mener, at han ikke har begået noget, som vil tage skade af en belysning, ja, hvorfor skulle man så ikke lade undersøgelsen finde sted? Det ville da være til boligministerens egen fordel så at blive renvasket.

Men statsministeren gentog altså sin frifindende erklæring af 23. april. Han uddybede den ved en gennemgang af enkelte punkter, som er nævnt i vor forespørgsel, og